

*Unde fugim
de acasă?*

PAȘII DDV3

POVEȘTEA UNEI PASIUNI

(36)

Salutare, DDV3,

12.05.2024 - Efortul din ajun ne face să ne reevaluăm forțele și rezultatul nu este chiar cel dorit. Traseul scurt, dar anevoios, străbătut în ziua precedentă sub un soare torid, a lăsat urme, așa că doar Mândica și Cristina se încumetă astăzi să ajungă la **Abbadia a Isola**, cu forțele proprii. Noi, ceilalți, după ce hălăduim puțin prin frumoasa cetate, coborâm în oraș să ne interesăm de o cursă de autobuze spre Monteriggiana. Aflăm că avem așa ceva în jurul orei 12, așa că avem timp suficient să ne bucurăm de o înghețată la cofetăria din piața centrală a localității.

Mândica nu a găsit cazare la Monteriggiana, dar a avut mai mult noroc la Abbadia a Isola, unde a găsit un albergo dispus să ne cazeze în această noapte.

Liniștea pieței este tulburată deodată de invazia câtorva zeci de motociclete de toate generațiile. Alături de motoare ultramoderne, defilează prin piață și modele foarte vechi, dar în perfectă stare de funcționare. Se aliniază cumiți în jurul pieței și se lasă admirate. Facem multe poze cu frumoasele exponate.

Așa, pe nesimțite, se face ora 12, iar noi ne îmbarcăm într-un autobuz etajat, care, după 8 stații, ne lasă undeva la mijlocul distanței între Monteriggioni și Abbadia a Isola. Coborâm din autobuz și, până să ne hotărâm în ce parte să o luăm, ne „împiedecăm” de Bar dell'Orso. Intrăm să ne răcorim cu o bere, dar ne atrage și meniul îmbietor, așa că mâncăm bine de prânz. Plecăm spre Abbadia a Isola, o localitate micuță, dar care are și ea un centru istoric unde găsim ostello care ne va caza.

Ne simțim minunat în această locație în care beneficiem de două camere cu baie comună, dar cu acest lucru ne-am obișnuit, nu mai constituie un impediment.

Ajung și colegile noastre, care au străbătut distanța pe jos, și acum, în efectiv complet, putem „pune țara la cale”. Facem planul pentru a doua zi, la o cafenea de la marginea șoselei. Ultima etapă propune parcurgerea unui traseu de dificultate medie, lung de 24 de km, cu diferențe de nivel de maximum 50 m și sosirea la Siena, capătul călătoriei noastre. Evaluăm starea pelerinilor, vizavi de condițiile meteo, care ne promit o zi caniculară, și hotărâm ca Marin și Elena să ajungă la Siena cu o cursă de autobuze care poate fi accesată de undeva la 2-3 km de localitate, iar ceilalți cinci pelerini vor parcurge traseul Abbadia a Isola - Monteriggioni - La Villa, 11 km la pas, apoi ajung și ei la Siena, cu autobuzul.

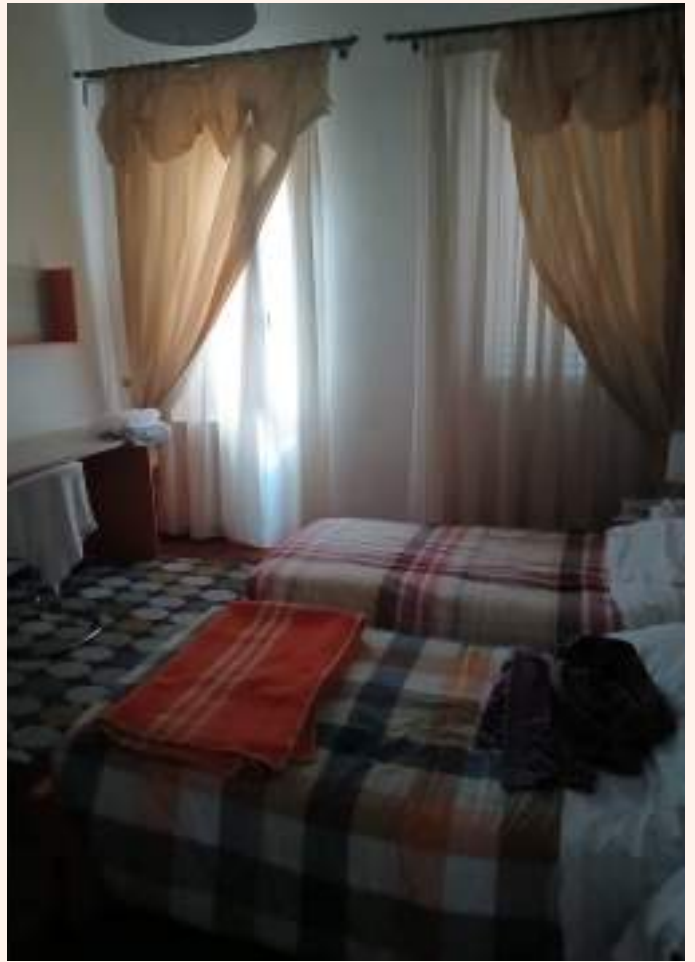

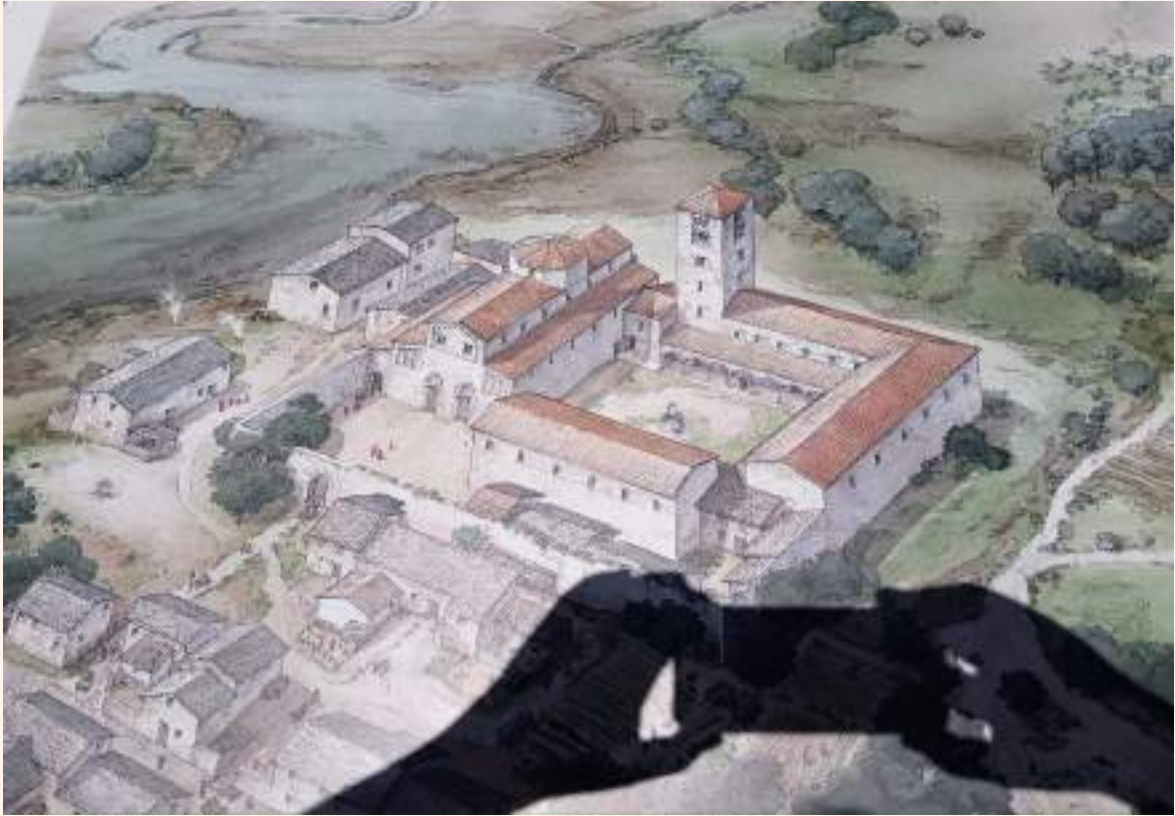
Gazdele noastre încheie masa cu celebrul vin toscan și noi încercăm să le traducem comese-
nilor zicala noastră „vinul după bere, o plăcere”.

Dormim bine în acest loc binecuvântat de Dumnezeu și dimineța, după micul dejun oferit
de gazde, ne facem bagajele și atacăm ultima etapă, așa cum am stabilit.

13.05.2024 - Elena a dormit bine și acest lucru a revigorat-o, dar când pornim pe cei doi km,
pe care îi avem până la stația de autobuz, slăbiciunea apare din nou și ne fericim că am ales această
variantă a traseului. După un km făcut cu tot grupul, cei cinci pleacă spre Monteriggioni, respec-
tând marcajul, noi ne abatem de la traseu, căutând stația de autobuz. Ne îmbarcăm în autobuzul
care vine mai repede decât era programat și, așezați confortabil în banchete, admirăm peisajul, re-
gretând că nu am putut să-l călcăm cu pasul.

Ajungem la Siena și, după ce coborâm din autobuz, ne ghidăm după postarea lui Mihăiță și ajungem la locul unde urma să ne cazăm, aflat în spatele Domului din Siena - catedrala romano-gotică cu mozaicuri. Mândica a închiriat aici un apartament cu trei dormitoare, două băi și o sufragerie spațioasă, unde am hotărât să petrecem, pentru încheierea cu bine a traseului.

Primum cheile apartamentului care se află chiar în fața Batisteriului Domului și, până ajung colegii noștri, hotărâm să facem o plimbare prin frumoasa cetate. Admirăm Piazza del Campo, renumită pentru găzduirea sărbătorilor publice, Palazzo Pubblico - primăria cu al său turn gotic, Torre del Mangia, cu al său turn emblematic și clopotnița medievală și ne întoarcem la apartament pentru a-i întâmpina pe cei cinci temerari, care au încheiat la pas Via Francigena.

Ne alegem camerele, facem un duș și pornim în oraș pentru a cumpăra cele necesare pentru festivitatea de diseară.

Am încheiat bucățița de Via Francigena, pe care ne-am propus să o străbătem, și acum, la ceas de bilanț, ne dăm seama că suntem mai bogați în amintiri. Ne culcăm fericiți că am izbândit.

(Va urma)

Când a sosit anotimpul cald al anului 2024, mulți dintre membrii Clubului Drumeților de Vârsta a Treia din Galați au plecat să-și viziteze copiii sau în excursii în străinătate. Am mai rămas, totuși, o mână de oameni care nu poate sta inactivă, așa că pentru sfârșitul lunii mai am hotărât „o ieșire” aici, peste Dunăre. Microbuzul cu care călătoream în mod obișnuit era indisponibil. Au existat propuneri de a merge pe jos, pe șosea, dar când am aflat că există o cursă I.C. Brătianu – Tulcea, am preferat această variantă.

Bacul Poienari

Am traversat Dunărea cu bacul Poienari, pe care s-au luat bilete de la cabina căpitanului, de pe platforma superioară, deoarece casele de bilete nu mai funcționează de când s-a deschis circulației Podul dinspre Brăila. Pe malul celălalt, microbuzul a sosit conform orarului și ne-a lăsat pe șosea, în dreptul Mănăstirii Dinogeția.

Așteptând cursa I.C. Brătianu – Tulcea

Este prea cald ca să vizităm ruinele fostei cetăți romano-bizantine și ne întoarcem puțin înapoi, pe șoseaua mărginită de lanuri de spice aurii cu chenar de maci roșii, catifelăți și lucioși. La capătul ogorului, am intrat printre buruieni, pe liziera formată de câțiva copaci rari, spre sud. Mai greu, dar așa am ajuns la baza primului dintre cele cinci dealuri care se înșiră, mai întâi pe lângă șosea, până când cotesc spre sud-vest.

Șoseaua însoțește lanul auriu cu maci aprinși pe margini

În lanul de seară

Am urcat prima pantă, domoală, și am ajuns pe Dealul Nisipărie, înalt de 40 m, unde am găsit un pietroi mare, cu primul marcaj cu bulină roșie al Traseului tematic Dinogeția. Sunt puțini bolovani vizibili, dar în rest, am mers doar pe pante înierbate, cu vegetația bogată și diversă, care a acoperit stânca bătrână, apărută de la sfârșitul Paleozoicului.

Privind spre est, unde mai există câteva delușoare line, scunde și golașe, vedem o bună parte din satul Garvăn, numit înainte Pisica, și dincolo de ele, în zare, un șir de culmi vâlvurite culminând cu cea mai mare, ușor de recunoscut: este Iacobdeal, cu vârful lui măcinat de exploatări de piatră.

La poalele culmii se vede satul Garvăn, iar în spate se ridică Iacobdeal

Culmile dealurilor de pe traseul nostru sunt acoperite doar de buruieni ciufulite și, rar, câte un arbust verde. În schimb, versanții și văile sunt bogat acoperite cu tot felul de arbori printre care recunosc păducelul - care înflorește cu flori albe ca zăpada -, sau mojdreanul - care arăta minunat acum trei săptămâni, când avea o coroană compactă de flori aurii, vizitată de roiuri de albine. Păcat că nu am putut veni atunci!

De pe Dealul Nisipărie, în față, se înșiră următoarele patru culmi între care cea mai înaltă este Șaua Crăcănele

Marcajul traseului ne conduce tot pe culme și ne bucurăm de zefirul care adie permanent și poartă miresme florale, un amestec de cimbru sălbatic, codița-șoricelului și cine mai știe ce plante care își răspândesc cu dărnicie aromele.

Facem un mic popas, ca să ne adunăm tot grupul, să mergem împreună. O privire spre sud, dincolo de câmpul cultivat, ne arată Podul dintre Brăila și Tulcea, ceea ce ne dă o senzație ireală: parcă suntem în centrul universului, pe o insulă deluroasă înconjurată din toate părțile de Dunăre.

De după Dealul lui Vodă, sclipește Balta Cetății

Pe nesimțite, ajungem la 95 metri altitudine, în Vârful Crăcănele, cel mai înalt dintre toate. De aici, vederea care se deschide larg, începând cu releul de la Văcăreni în dreapta, o câmpie nesfârșită întinzându-se în față până la Dunăre, unde bănuim orașul Reni din Ucraina, și mai departe, Giurgiu-lești din Republica Moldova. Chiar în mijlocul ogoarelor pe care sclipește ploaia argintie a aspersoarelor neobosite, întinsă pe o suprafață considerabilă, Mănăstirea de călugări Dinogeția, cu ziduri albe și țiglă roșie, este înconjurată de multe acareturi. Din spatele mănăstirii, de după Dealul lui Vodă, care are doar 34 metri înălțime, se ivește Balta Cetate, un ochi argintiu de apă. Odată, făcea parte din Balta Lățime, dar a rămas stingheră, pe partea cealaltă, după ce s-a construit șoseaua spre Tulcea. La capătul opus al priveliștii, închisă spre stânga de culmea dealului pe care am urcat, este vizibil capul Bălții Lățime, tăiat brusc de o porțiune dreaptă a Drumului Național 22E, de pe care se reped, chiar sub noi, mașini de toate mărimile. Înălțimea și lățimea digului pe care a fost construit drumul se disting foarte clar, după vegetația plantată să consolideze taluzul. La mare distanță, ghicim marele arc de cerc pe care îl face aici Dunărea, după silueta caracteristică a macaralei portal urmată de celelalte construcții și macarale portuare ale Șantierului Naval Damen Galați. Arcul este închis de îngrămădirea de clădiri albe ale orașului nostru.

Traversăm Șaua Crăcănele printre copacii care ne oferă buchețele de cireșe amare, mici, dar delicioase. Am ajuns pe Dealul Bugeac, al cărui vârf atinge doar 78 de metri. Cu toate acestea, de aici avem cea mai grozavă panoramă asupra orașului Galați, cu clădirile lui care se disting atât de clar încât poți recunoaște Palatul Navigației, Hotelul Vega și blocurile din Mazepa, Țiglina și Micro 19. Pare atât de aproape încât unul dintre colegi ia hotărârea să facă drumul înapoi, pe jos. Nu își dă seama cât ocolește șoseaua, și insistă să ne convingă și pe noi, dar nu are succes.

Pe traseul de culme am întâlnit și urmele unor vechi construcții sub nivelul solului, care se spune că sunt rămășițe ale cazematelor construite de trupele germane în Primul Război Mondial. Sunt niște rămășițe inofensive, dar e neplăcut când te gândești că, de aici, nemții și bulgarii bombardau orașul nostru.

Orașul Galați se vede atât de aproape încât recunoaștem clădirile de pe malul Dunării

Pe traseu sunt ruinele cazematelor nemțești din Primul Război Mondial

Nu am întâlnit prea multe flori, doar coada-șoricelului era din abundență. Cea cu floarea albă era cam trecută, dar cea galbenă arăta și mirosea grozav. Ne-a atras atenția și o plată numită urechelniță, cu frunze cărnoase, dispuse rotund, sub forma unui trandafir verde-gălbui.

De aici, de pe Dealul Bugeacului, lanțul culmilor cotește brusc și se întoarce spre sud-vest, încheindu-se cu Dealul Fundul Bugeacului. Pentru că o vale mai mărișoară și mai adâncă îl separă de noi, și pentru că îi vedem doar muchia îngustă, străbătută de o potecă ascendentă, pare mai înalt, deși are doar 67 metri altitudine. Nu aveam nici un motiv să ne facem griji, căci poteca s-a dovedit ușor de urcat, iar culmea este presărată cu cele mai multe și mai multe formațiuni stâncoase de până aici, care ne-au distras atenția.

De aici se vede cel mai bine Balta Lățime, cu forma ei neobișnuită. Pornind de la digul șoselei, două canale albastre, paralele, separate de o fâșie lată de teren înierbat, pe care se ridică rar, câte un copac voinic și sănătos, alimentează apa bălții.

Malurile sunt înconjurate de o perdea deasă și înaltă de stuf, așa că acolo este un rai al rațelor sălbatice și al lebedelor care pot cuibări și își pot crește puii, fără pericol. Balta înconjoară dealurile într-un arc de cerc care se prelungește spre est, spre Balta Jijila, cu care probabil se unea odată, înainte de lucrările de asanare. În partea de sud, canalul cel mai apropiat dispare, dar celălalt devine tot mai lat și se prelungește până pe partea cealaltă a Dealului Nisipărie, de pe care am început traseul.

Un dig solid creează o trecere sigură peste primul canal al bălții Lățime, către brațul celălalt

La poalele ultimei culmi care privea spre sud, se vede apa care pare că ne cheamă cu albastrul ei, așa că nu am mai ținut cont de marcaj și am coborât de-a dreptul pe pantă, printre copaci. Nu a fost un drum sigur, dar s-a putut coborî. Jos, un dig solid creează o trecere sigură peste primul canal al bălții Lățime. Digul este trainic, străbătut de un drum de mașini și străjuit pe partea dinspre apă de cei mai roditori copaci. În viața mea nu am întâlnit crengi mai pline de fructe! Corcodușele aflate în faza de coacere aveau o culoare verde-gălbuie și păreau transparente. Agudele roșii erau mari și atât de multe încât mâncam și păreau că nu se mai termină, iar ramurile rămâneau la fel de pline. Alături, agudele albe aveau o aromă și o dulceață neîntrecute. Acolo, am avut parte de un festin de neuitat.

Balta Lățime este înconjurată de perdele de stuf

Cu greu ne-am desprins de ramurile darnice și am străbătut digul până la capătul dinspre balta ascunsă vederii de o perdea deasă de stuf. În dreapta, malul a fost cândva frumos amenajat, dar astăzi este neglijat și ruinat. Am cercetat rămășițele triste ale fostelor chioșcuri pătrate, cu acoperișul de stuf ridicat pe stâlpi înalți, sub care au fost mese și două rânduri de bănci din lemn, suficient de spațioase încât să încapă lejer opt persoane. Fiecare chioșc a avut alături câte un grătar menit să prăjească peștele proaspăt pescuit. Acum, sunt doar urmele.

Alături, în perdeaua de stuf sunt goluri în care se putea sta pe malul apei, la pescuit. Cu greu, în cele din urmă, am găsit o masă cu bănci rămase întregi, unde am putut să mâncăm.

Pe dig cresc corcoduși și aguzi cu ramuri încărcate de fructe

După siestă, am pornit pe drumul plat, care înconjoară culmile dealurilor Bugeacului pe la vest și ne-a dus prin dreptul cabanei „La Lățime”, o clădire plăcută, construită durabil din piatră, dar acum părăsită și închisă. Pe drumul înecat în vegetație bogată, am găsit soc înflorit. Am cules de acolo câteva flori, care mi-au parfumat încântător, timp de câteva zile, toată casa.

Pe drumul de întoarcere către DN 22E

Ajunși la bariera dinspre DN 22E, eroul zilei s-a dovedit a fi colegul nostru Nelu Pricope, care a înfăptuit o vrajă și a făcut să apară din neant, lângă noi, un cunoscut cu mașină, care a fost de acord să facă două drumuri ca să ne aducă pe toți la Trecere bac. Ne dorim să mai avem drumeții la fel de încântătoare, ca aceasta.

25 mai 2024

Dis de dimineață, după un dejun servit cu zâmbetul pe buze de către personalul hotelului, am mers la recepție, unde i-am explicat recepționerei că am dori să facem un tur al orașului și să vedem câteva obiective turistice din apropierea acestuia. În scurt timp, după ce aceasta a dat un telefon, la hotel a venit o reprezentantă a unei agenții, care ne-a oferit variante ale traseelor turistice pentru care am fi putut opta, ținând însă cont de poziția lor geografică. Nu prea ne mai doream noi să vedem canioane și deșert, de parcă n-am fi putut înțelege că tocmai acesta era specificul peninsulei Mangystau, a cărei capitală este Aktau, însă, până la urmă am optat pentru un traseu care includea atât moschei, cât și un canion. În scurt timp, un încăpător 4x4 a oprit în fața hotelului și am pornit pe traseu, rugându-l pe ghid să oprească întâi într-un loc în care să ne putem aproviziona pentru drum, cu apă și mâncare. Pe traseu, am putut să observăm că orașul, a cărui dezvoltare a început cam prin anii 1960, odată cu descoperirea zăcămintelor de uraniu, este foarte întins, iar clădirile, pentru că sunt încă de dată recentă, păstrează specificul epocii sovietice.

Din goana mașinii nu am putut fotografia o splendidă statuie a caravelei lui Columb, înălțată pe un val de granit în fața primăriei, dar am rămas intrigată de legătura care ar fi putut exista (sau mai degrabă nu) între ea și instituția respectivă. Însă cam așa este în orice excursie maraton; nu poți sta pe îndelete, și-n ritmul propriu, să fotografiezi tot ce vrei. Firește că odată ajunși la

magazinul recomandat, ne-a fost destul de greu să alegem între ofertele ispititoare și așa, ca la o loterie - pentru că încă nu eram familiarizați cu bucatele tradiționale kazahe - am ales fiecare câte ceva ca să ne putem lămuri în privința gustului, apoi mașina a pornit ca o săgeată pe șoseaua ce părea că despică imensitatea stepei în două.

Și mergi și mergi... de parcă am fi înaintat în neant, așa încât nu se putea să nu-ți aduci aminte de bancul cu câinele ce alerga prin deșert și abia după ore întregi și-a găsit... copacul. Căci șoseaua, de-a lungul căreia cămilele pășteau iarba rară și uscată, trecea arareori pe lângă localități al căror specific ne uimea, pentru că aproape nicăieri nu vedeam copaci.

Și-atunci, ghidul ne-a explicat că zona fiind aridă este alimentată cu apă de mare, care, pentru consumul populației era desalinizată, iar pentru utilități era folosită cea sărată. Astfel că cel ce și-ar fi dorit să aibă și vegetație pe lângă casă, ar fi fost nevoit să-și împartă apa desalinizată – firește, mult mai scumpă – cu copacul. Ne-am cam îngrijorat privind în jur la terenul plat și arid. Zarea, până hăt-depart, era pustie. Nicăieri nu zăreai vreo stație de benzină, vreun popas, vreun tufiș, vreo moviliță... Dar zarurile erau aruncate și ce urma să fie aveam să vedem. De câteva ori am zărit de-a lungul drumului înșirându-se ceva ce păreau a fi moschei miniaturale, uneori solitare, alteori înșirându-se pe sute de metri. Erau cimitirele kazahilor.

Ghidul ne-a explicat că poporul kazah (se traduce ca independent) a fost un popor nomad care, cam pe la jumătatea anilor 1400, a emigrat dinspre Uzbekistan, pentru că erau nemulțumiți de conducătorii lor și au ajuns pe teritoriul actual al Kazahstanului, unde, cu timpul, s-au divizat în trei triburi. Și pentru că erau călăreți neîntrecuți, adevărați stăpâni ai stepelor, iar mediul din jur nu le oferea prea multe, se deplasau mereu în căutarea pășunilor și a locurilor cu ape, lăsând în urmă cimitirele, care spre deosebire de cele islamice, mult mai simple, erau foarte frumos amenajate, ca semn de omagiu pentru cei decedați. Drumul părea fără sfârșit, iar stepa începea să fie mărginită în depărtare de dealuri golașe. Apoi am intrat pe un drum neasfaltat, plin de gropi și parcă albit de nea. Dealurile din jur păreau că vor să se apropie de drum, năvălind cu puhoaiile lor de valuri albe, pietrificate, parcă gata-gata să acopere sub ele până și orașul celor fără de umbră.

Și la asaltul lor necruțător, niciun martor, nicio țipenie de om în jur. Ne-am întrebat ce s-ar fi întâmplat dacă am fi avut ghinionul să se defecteze tocmai în acel loc mașina.

Oare cât am fi stat în soarele încă arzător pentru acea perioadă? În urmă cu mulți ani, în perioada sovietică, nu departe de acel loc în care ne aflăm - ne-a spus ghidul – erau mine de cărbuni și o cale ferată pe care cărbunile extras era transportat la un port din apropiere, însă cu timpul – orice avantaj are și dezavantajele sale – apa s-a infiltrat și a inundat minele, care au fost închise.

Tot prin apropiere se afla și fortul Șevcenko, denumit astfel după numele poetului ucrainean Taras Șevcenko, care în sec. al XIX-lea a fost exilat aici în timpul regimului țarist. O închisoare deschisă a numit el locul, pentru că în jur nu era nimic altceva decât deșertul. Aici a scris el peste o sută de poezii, douăzeci de romane și a pictat câteva sute de tablouri. În prezent, în oraș există un muzeu care-i este dedicat. În sfârșit, drumul mărginit de dealuri s-a deschis deodată în fața noastră și am putut vedea marea.

Am coborât să ne dezmoțim puțin. Pe jos se vedea ceva ce părea la prima vedere un fel de blană de animal complet deposedat de oase, dar nu era decât – după cum ne-a explicat ghidul – iarba de mare purtată de vânt până acolo. Ceva mai departe, am zărit casa de oaspeți și de rugăciune din apropierea primei moschei subterane pe care urma să o vizităm.

Era moscheea Shakpak Ata, în apropierea căreia există și acum o necropolă cu morminte kazahe, dar și islamiste.

Această moschee ar data de prin sec. X-XIII, iar pereții ei au suferit de-a lungul timpului eroziunea vântului și au căpătat, astfel, aspect de fagure. Însă, cu toate că ar fi trebuit să facă parte din patrimoniul UNESCO, pentru că la restaurare s

-a încercat imitarea acestui aspect de fagure, a fost refuzată includerea sa în acest patrimoniu. Se pare că prea mult zel strică. Despre Shakpak Ata se spune că era nepotul lui Shopan Ata, un derviş ascet ce se refugiase în peșteră. Peștera a fost folosită multă vreme de închinătorii focului adepți ai zoroastrismului (Zarathustra s-a născut pe malul opus al Caspicii). De aceea, la intrare există un mic altar pe care cei credincioși ard bucăți de pânză îmbibate în seu de oaie și invocă în rugăciuni focul. Se crede și astăzi că spiritele binevoitoare vindecă toate bolile. Pe pereți se puteau observa numeroase inscripții în arabă.

Peștera are o nișă în formă de cruce, iar brațul ei sudic se spune că ar indica direcția Meccăi. Sus, bolta are un orificiu de ventilație, acum acoperit pentru protecție. Am ajuns, urcând pe o scară, deasupra lui. De aici, de sus, unde se mai aprind focuri comemorative amintind de ritualurile vechi zoroastriene, se deschide o priveliște asupra întregii zone, până ce în depărtare, vezi marea.

Apoi am coborât spre casa de oaspeți, fericiți că ne-am găsit și noi... „copacul” și, mai ales, că aveam ocazia de a fotografia cămilele și vacile venite să se adape din apa unui râu ce se scurgea firav, prin apropiere.

Înainte de-a porni mi departe, ghidul a spus că ne va face o surpriză și, fără să ne mai dea alte amănunte, a pornit mașina. Ne gândeam – oarecum neîncredători, dar totuși cu speranță - că vom găsi cumva prin apropiere poate un mic popas - căci foamea începea să ne dea ghes, iar proviziile noastre nu ne erau la îndemână, ci în portbagajul mașinii. Și iarăși lăsând în urma noastră vâlătuci de praf, priveam la stepa aridă și nesfârșită, întrebându-ne cum o fi fost pe vremea nomazilor, cum de reușeau ei să facă față uriașelor distanțe aride. Curând, am ajuns la alt canion – Kapamsay.

De sus, de pe buza canionului, ghidul ne-a arătat pe malul opus al acestuia o grămadă de pietre, la capătul cărora se înălța un băț lung cu o fâșie de pânză legată de el. Am aflat că aceasta este o caracteristică a înmormântărilor la kazahi, acea fâșie de pânză reprezentând un semn al cinstitii strămoșilor și că se obișnuiește aceasta mai ales pentru mormintele oamenilor importanți sau ale celor considerați sfinți. Iar ca ajutor pentru cei aflați în nevoie, lângă mormânt se lasă și bani. Potrivit legendei populare, denumirea acestui loc vine de la numele Kapam Ata, care, potrivit legendelor a fost un sfânt ce a locuit cândva pe aici, iar localnicii susțin că acea grămadă de pietre îngrămadite pe vârful defileului ar fi mormântul său.

Despre el se spune că ar fi avut capacitatea de a fi invulnerabil la tăișul săbiilor, la gloanțe și bâte, atâta timp cât călcâiul său atinge pământul.

Dar dacă ar fi ridicat călcâiul de pe pământ, atunci s-ar fi transformat într-un om obișnuit. Cum soția sa a dezvăluit acest secret dușmanilor săi, aceștia l-au pândit și i-au tăiat capul în timpul rugăciunii, în momentul în care fruntea lui a atins pământul. Și astfel, prin vicleșug, Kapam Ata a fost răpus, fiind îngropat ulterior sus pe stânci.

În canionul Kapamsay se pot observa stâncile mari de cretă, la poalele cărora, după spusele geologilor, curgea cândva un râu îngust, dar adânc, acum secăt. Am ajuns până la urmă într-un mic crâng, crescut la umbra stâncilor, unde am oprit pentru o pauză de masă.

Sus, apa ploilor reușise să străpungă coperțina stâncilor, săpând o gaură în ea.

În această oază de verdeață, vizitată și de alții, după semnele lăstate de focurile aprinse, su-netele ascuțite scoase de păsări ne-au atras atenția. Privind cu atenție le-am zărit și am reușit să le fotografiem. Am aflat mai târziu de pe google că sunt potârniche de stâncă.

Cât de mirific trebuie să li se părut locuitorilor de pe aceste meleaguri un astfel de loc! Și când te gândești că nu e nimic altceva decât un petic de verdeață... Iar alții, care au cu mult mai mult, nu se deranjează să păstreze ceea ce norocul le-a scos în cale. Și-am pornit apoi mai departe, către moscheea îngropată Sultan Epe. Din loc în loc, pustietatea era animată de hergheliile de cai care pășteau (oare ce?) pe întinsul stepei. La mare distanță de ele, una sau două ferme izolate. De sus, doar regii văzduhului, șoimii, se roteau lent părând că ar netezi cu aripile lor azuriul veșniciei. Căci toate trec și toate devin pulbere sub ochiul său... „nemuritor și rece”.

Moscheea Epe este una dintre moscheile subterane din regiune, situată la 57 km est de Fortul Șevcenko și la 149 km de Aktau. În regiunea Mangystau există peste 12 mii de monumente istorice și religioase, ceea ce o face regiunea cu cel mai mare număr de locuri spirituale din Kazahstan.

În secolele XIV-XVI, când în regiune s-a răspândit religia sufită, pustnicii sufiști s-au stabilit în peșteri și au fondat moschei. Am întrebat de ce a fost nevoie să fie construită sub pământ și răspunsul ghidului a fost acela de a ne îndemna să privim în jur la terenul arid. Aici nu exista lemn. Nici pentru construcții, nici pentru încălzit în iernile reci. Pământul și pietrele au fost materialele pe care constructorii s-au bazat. În plus, așa, erau și mult mai greu de detectat de către dușmani. Moscheea subterană Sultan Epe este înconjurată de o necropolă veche și de ruine ale unor așezări timpurii și poartă numele celui care, în timpul vieții sale, a ajutat adesea marinarii de pe Marea Caspică, motiv pentru care acum este numit apărătorul navigatorilor și chiar venerat ca sfânt. Se crede că cine este în pericolul de a se îneca, ar trebui să caute ajutor la Sultan-Epe, care -l va salva. Potrivit unor cercetători, sultanul Epe era fiul lui Hakim Aga, celebrul poet din Asia Centrală și elev al lui Khoja Ahmet Yasawi. Legenda spune că sultanul Epe a săvârșit multe fapte: odată a reînviat taurii sacrificați anterior și a salvat oamenii care se înecau în mare... Moscheea, construită în secolele IX-XIII, are unsprezece camere cu coloane care susțin tavanul. În acoperiș, are trei deschideri prin care pătrund lumina zilei și aerul.

De la intrare, coboară în interior o scară abruptă de piatră de cca. 2 metri. Pasajele dintre camere sunt foarte scunde și trebuie să te apleci sau chiar să te târăști pentru a intra înăuntru. Ghidul ne-a dus într-o încăpere foarte mică, în care am văzut legate pe la colțuri niște fâșii de pânză.

Ne-a explicat care era rolul acelor fâșii de pânză; oricare dintre cei ce veneau în acea moschee puteau să-și lege aici o bucată de pânză, să-și pună o dorință care urma să se îndeplinească și, dacă dorea, putea să lase o sumă de bani, pentru cei ce aveau nevoie. Habar n-avea el că pe la noi sunt destui cărora și-atunci când se îneacă și trebuie să le întinzi mâna ca să-i ajuți, este mai bine să le strigi: „ia mâna!” și nicidecum: „dă mâna”, așa că de bani, ce să mai vorbim. Moscheea subterană este situată lângă canionul omonim și este ca o mică oază în mijlocul deșertului. Apa dulce și umbra au atras oamenii în acest loc încă din epoca de piatră. Și am văzut cum oamenii veneau cu mașinile și umpleau de la o fântână bidoanele de plastic cu apă.

Când am ajuns în oraș, deja se însera. Am privit din mers faleza și marea în care se cufunda soarele și ne-am propus că a doua zi să facem și o plimbare pe renumita faleză a orașului, care include o scară de lemn ce se strecoară printre

stâncile țărmlui pe o distanță de 1,5 kilometri.

În dimineața următoare, la indicațiile recepționerei, am mers în stația de autobuz care era în apropiere și l-am luat pe acela care ne-ar fi dus spre bazar. Am coborât acolo unde ne-au indicat ceilalți călători, am rostit – firește - „Sesam, deschide-te!” și-apoi am navigat prin labirintul de alei, tarabe, etaje, sectoare, cu privirile furate la tot pasul de curcubeul culorilor și de varietatea mărfurilor ce se revărsau parcă de pe tejghele în calea noastră, străduindu-se să ne ațină fie și pentru o clipă din drum. Până la urmă, doar gândul salvator că greutatea bagajelor – dacă ar fi trebuit să luăm tot ce ne doream – se va transforma într-o problemă la următorul zbor și ne va încetini în cursa pe care urma să o facem prin aeroportul din Istanbul, pentru că timpul era foarte scurt - ne-a făcut să alegem să închidem ochii la ce vedem în jur și să rămânem în bazar – după părerea noastră – doar atât cât poposește fluturile pe-o floare. Și dezlegându-ne cu părere de rău, de toate vrăjile locului, am părăsit bazarul încărcăți cu sacoșe – minuscule în raport cu dorințele noastre – și ne-am reînceput strădaniile de a găsi un taxi prin metodele deja cunoscute, care urma să ne ducă la faleza orașului, pentru că deja era amiază. Însă probabil că o parte din vrajă încă-și mai făcea efectul, torpilându-ne și încurcându-ne ițele gândurilor, astfel că, în loc să alegem să trecem întâi pe la hotel să lăsăm acolo cumpărăturile, am ales să mergem direct spre faleză, cu mâinile încă încleștate pe noile achiziții, ceea ce avea să ne cam dea bătăi de cap, încurcându-ne la fotografiat. Am început să parcurgem faleza de la capătul care avea o peșteră închisă din motive de siguranță și ne-am îndreptat către plaja în apropierea căreia, din câte văzusem pe youtube, se afla hotelul „Trei delfini” și, undeva, prin apropiere, se putea mânca pește. Apa mării, limpede ca lacrima, mă atrăgea și înainte de orice, am coborât cu grijă printre stânci unde, după ce mi-am depozitat bagajele care mă incomodau, m-am descălțat, și mi-am răcorit picioarele în apă.

Apoi, am recuperat ușor avansul pe care-l aveau ceilalți și trecând de cămila care parcă ne ura din capul scârilor un prietenos bun venit, am pornit să urc, să cobor, să ocolesc, urmând scara ce se întindea pe o lungime de 1,5 kilometri, strecurându-se printre uriașele stânci calcaroase, ascunzându-se uneori pe după frunzișul ramurilor

care le năpădeau din loc în loc, oprindu-mă uneori (sunt 20 de locuri de unde se poate fotografia), pentru a surprinde imagini cu țărnul mării Caspice și pentru a mă odihni.

Aici, locurile cu nisip unde se poate face plajă nu sunt largi, ci sunt presărate ca niște mici petice printre stânci, oferind intimitate și confort pentru doar câteva persoane.

Probabil că amatorilor de turism în masă, cu plajele forfotind de oameni ca la un miting electoral, nu le va plăcea, însă alții vor aprecia cu siguranță farmecul discret al acestor locuri. Când în sfârșit am ajuns la capătul scării, am zărit în depărtare o altă plajă, mai largă, dar și niște scări care urcau spre nu știam ce, și-atunci, m-am oprit așezându-mă pe ele, ca să-i aștept pe ceilalți, care încă – de câte ori privisem îndărăt – nu se zăreau. Într-un târziu, au apărut unul câte unul, epuizați, dar și iritați de drumul ce li se păruse interminabil și, în mod vădit, le depășise resursele fizice. Cum însă alte nevoi erau stringente, au pornit să urce scara abruptă, dar, din fericire umbrită, în căutarea unei toalete, urmând – din câte înțeleseserăm noi, cei rămași - să se reîntoarcă unde ne lăsaseră. Dar... când oamenii sunt obosiți, se întâmplă să mai vorbească dar să nu se audă /înțeleagă unii pe alții. Vorba românului: unde dai și unde crapă! Și precum pisica învârtindu-se în jurul cozii, la fel am procedau și

noi, pornind și unii și alții în căutarea celorlalți. Până la urmă, s-a auzit o chemare de undeva de jos, și în sfârșit, am reușit să ne regăsim. Și-atunci, privind la plaja ce ne aștepta în depărtare ca s-o străbatem pentru a ajunge acolo unde ne doream, la cârciumioara în care se servea pește proaspăt, am decis să renunțăm, pentru că, se știe, înaintarea pe nisip este mai dificilă, iar resursele pentru așa ceva păreau epuizate, așa că am decis să chemăm prin binecunoscuta metodă un taxi, care să ne ducă în centru, la restaurantul pe care încă din ajun ni-l recomandase ghidul. Zis și făcut. Din localul în care am ajuns, deloc aglomerat la acea oră, puteam vedea marea în toată splendoarea sa.

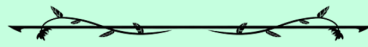
Și apoi, cine știe, poate efectul ei hipnotic, poate mâncarea sau ceaiul, au făcut să se mai aplaneze tensiunile care mocneau și, odată sătui, să alegem să ne mai încercăm o dată forțele parțial recuperate și, rămânând în centru, să căutăm prin magazine albume sau poate alte suveniruri, căci ușor, ușor, se apropia data plecării spre ultimul obiectiv și apoi, zborul către casă. Curios; nici pe aici nu am găsit albume cu orașul Aktau sau măcar cu imagini ale Kazahstanului. Luând-o la pas prin centrul orașului, am zărit și o bancă. Ne-am adus aminte că ar fi bine să schimbăm bani și am intrat. Probabil casiera avea și un ciudat simț al umorului, căci ne-a dat zâmbind, fiecărui, câte un pumn de mărunțiș, bucuroasă să scape de el. Nu mai era energie pentru dispute, așa că ne-am întors la hotel cu gândul de a avea timp suficient pentru a ne odihni pentru următorul drum, care avea să înceapă încă din zorii zilei, către Turkistanul denumit Veneția Kazahstanului.

Avuseserăm grijă ca, la venire, să rugăm același taximetrist – expert în înghesuirea bagajelor și a pasagerilor – să ne lase numărul de telefon ca să-l sunăm pentru drumul spre aeroport. Și acesta s-a ținut de cuvânt, desfășurând sub ochii noștri uimiți, încă o dată, o adevărată prestidigitatie, urcând și coborând bagajele, mutându-le dintr-un loc în altul, îndesându-le cum numai el știa, astfel încât, în mașina sa de patru locuri au încăput din nou cinci, cu bagajele de data aceasta umflate, precum aluatul de cozonac bine dospit.

În aeroport, nu am ratat ocazia de a mai mânca încă o dată prăjitura favorită pe care am

descoperit-o încă din Uzbekistan – Medovaia. Și privind în jur, la vitrinele încărcate cu suveniruri, am zărit deodată o cămilă galbenă de pluș atât de simpatică, încât mi-am dorit pe loc să o cumpăr.

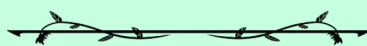
Însă gândul – realist – de a sta să-mi desfac din nou bagajele ca să reușesc să o înghesui în valiza sau în rucsacul ce se dovediseră a fi neîncăpătoare, m-a oprit. M-am gândit că... o voi cumpăra la întoarcere(!). Deh, se făcuse resimțită oboseala, după cum abia mai târziu, aveam să-mi dau seama. Sau, cine știe? Poate că într-adevăr subconștientul meu, știa el ce știa... Și poate că... va fi pe curând, Aktau!

Poziționarea pe hartă a orașului Aktau

Sursă: Google.com

Salutare, DDV3,

În sfârșit, spiridușul contabil a reușit, cu viteza melcului, să pună ordine în cifrele aferente anului 2024.

Le prezentăm aici pentru a-i bucura pe cei care se regăsesc în ele, dar și pentru a-i mobiliza pe cei mai comozi. Veniți, fraților, cu noi, pentru că altfel nici nu știți ce pierdeți!

Astfel, în anul 2024, DDV3 a organizat **32** de acțiuni la care au participat **118** persoane.

Din acest punct de vedere a fost un an normal, înscriindu-se în media anilor anteriori.

Dar mai interesant este modul în care s-au diferențiat cei 118.

- 12 au participat la un număr de acțiuni mai mare de 10;
- 18 participanți au răspuns prezent la un număr de acțiuni cuprins între 6 și 10;
- 88 de participanți au venit la un număr de acțiuni cuprins între 1 și 5.

Analizând aceste cifre, Consiliul de Coordonare a remarcat unele deficiențe de organizare, care vor fi îndreptate. De exemplu, deranjează numărul mare de colegi care au o singură participare (53), vom căuta motivele.

Sigur că analize se vor mai face, dar merită felicități cei care au pășit alături de DDV3 pe cărările „pofticioase” oferite de organizatori.

Și pentru cei mai meritoși, Consiliul de Coordonare se gândește la un sistem de premiere pe care l-a botezat **MELCUL DE AUR, MELCUL DE ARGINT** și **MELCUL DE BRONZ**, care se va acorda participanților de pe locurile 1-3, într-un clasament al numărului de participări.

Premiul se acordă anual, începând cu anul 2025.

Ei, ce spuneți? Vă băgați?

creații

Imaginația

transpusă

în

cuvânt

Taxiul lui Charon

Victor-Nicușor Dragomir

Luminile orașului erau departe, pe umerii dealului ros de timp. Le priveam tăcut și căutam repere în măreția așezării. Ceața se așezase în valea întunecată. O liniște asurzitoare în care fâșâitul pardesiului cu guler ridicat se auzea la fiecare mișcare a trupului. Asfaltul strălucea prin pelicula de apă și stâlpul din fier, la capătul căruia era prins semnul stației de taxi, mă privea iscoditor. Nu aveam nimic în buzunare. Haina era nouă, avea mirosul și textura unui lucru nepurtat. Mă căzneau să-mi amintesc cum am ajuns aici, însă nu aveam niciun indiciu. Peisajul îmi era străin și primul pas pe șosea m-a determinat să privesc pantoful negru. Am zâmbit observând elasticul care se încăpățâna să-l țină agățat de șoseta căzută peste gleznă. Dinspre vale, o lumină misterioasă se apropia. Am privit-o șerpuiind printre arbori, desenând umbre stranii prin coroanele înfrunzite, apoi două faruri gălbui au dezvăluit conturul străzii. Zgomotul motorului m-a făcut să tresar. Se auzea tare și ritmat, un timbru care îmi amintea de o limuzină clasică, pe benzină. Fix în dreptul meu s-a oprit. Singurul ștergător s-a plimbat de câteva ori peste parbriz, apoi chipul șoferului deveni vizibil. Lumina din bord se intensifică și mâna întinsă indică portiera din spate. Am cercetat câteva clipe însemnul de pe aripa mașinii fără să înțeleg mare lucru. Apoi indicatorul de pe habitacul deveni roșu. Am citit cu voce tare.

- Taxi/Ocupat.

Am privit pentru ultima oară orașul și am intrat purtat de un îndemn lăuntric. Aveam senzația că eu l-am chemat. Mi-am desfăcut nasturii pardesiului, apoi ai sacoului de culoare albastră.

De acesta îmi aminteam. Îl cumpărasem pentru mini-revelionul de anul trecut, organizat de firma unde lucram. În sfârșit, ceva familiar. Am ridicat privirea către oglinda retrovizoare și zâmbetul taximetristului veni în sprijin.

- Eu sunt Charon, rosti pe un ton blând.

M-am tras spre mijlocul banchetei și am privit prin geamul din stânga. Aveam senzația că mergem foarte repede. Peisajul se schimba amețitor și, undeva, la orizont, o lumină roșie spăla depărtările.

- Puțină muzică? Întrebă Charon ridicând mâna dreaptă, rotind apoi mânușa din dantelă albă.

- Desigur, am bolborosit, uimit că mi-a citit gândurile.

Am privit bordul neobișnuit și în câteva clipe melodia pe care o aveam în minte răsuna suav. M-am uitat după aparatul de taxat, dar nu l-am descoperit.

Nu eram deloc incomodat de faptul că îmi vorbea familiar. Chiar îmi doream.

Figura taximetristului deveni serioasă. Întoarse capul către mine și mă privi iscoditor.

- În scurt timp facem primul popas.

Apăsă câteva butoane, apoi bordul se reconfigură. O cutie metalică se apropie de speteaza scaunului din dreapta.

- Trage de manetă, mă îndemnă simulând mișcarea.

Am apucat metalul rece și am acționat pârghia. Un zgomot asemănător aparatelor de la jocurile de noroc, apoi apăru o carte. Era ieșită jumătate și strălucea.

- Ar fi cazul să o vezi, mă îndemnă.
- Opt de inimă roșie, am răspuns privind suprafața din plastic.

Mimica lui Charon deveni rigidă. Mă privi în oglindă câteva clipe. Frână ușor și mașina se opri în fața unei bariere. Din chioșcul pe frontispiciul căruia scria „NUMĂRUL 1”, sosiră doi oameni. Taximetristul îmi ceru cartea și deschise geamul în scârțâitul macaralei. O întinse zâmbind.

- La limită, rosti unul dintre ei, în timp ce al doilea apucă mânerul ușii.

- Vedeți-vă de treabă, rosti Charon pe un ton aspru. Este de ajuns pentru a trece. Nu a folosit cuvinte de batjocură în mod continuat. Și, de fiecare dată, i-a părut rău. Luați mâna de pe portieră!

Santinelele se retraseră. Înapoiară cartea și mănuașă din dantelă o introduse în locașul de unde apăruse. Într-o clipă cutia dispăru în măruntăile din bord. Bariera se ridică și mașina porni în trombă. Pe zidul pavilionului apăru un înscris fosforescent.

„AICI SE JUDECĂ PĂCATELE LIMBII”

Figura șoferului mă făcu să tresar. Cu o mișcare fermă aprinse lumina plafonierei. Haina își schimbă culoarea. Devenise maronie, iar mănuașele gri. Își dădu șapca deoparte și o așeză pe banchetă. Se privi în oglindă și plimbă degetele peste ridurile adânci. Nu le văzusem până atunci. Dădu din cap de câteva ori.

- Ce a fost mai ușor a trecut, rosti ascunzându-se în semiîntuneric. În scurt timp va trebui să tragi de manetă. De două ori, de această dată.

Un gând sinistru îmi trecu prin cap. Pentru o clipă m-am gândit la ce e mai rău.

- Da, este adevărat, îmi spune. Trecem prin vămi. Cărțile sunt întruchiparea faptelor și gândurilor din viața ta. Culorile și numerele, rezultatul anilor petrecuți pe Pământ. Rombul simbolizează calea Domnului, iar cupa iubirea fără tăgadă. Trefla îndoiala, fățărnicia trupului și spiritului. Pica decăderea, apropierea de întuneric.

- Asta înseamnă că... am murit. Unde este corpul meu?

- În capela bisericii.

Geamul din stânga mea își pierdu transparența. M-am apropiat și am privit. Eram întins, cu mâinile încrucișate, într-un sicriu închis la

culoare. În jurul meu, rude îndoliate și lumânări aprinse. Pantofii ieftini erau cam mari și stăteau sprijiniți pe buza din lemn. O șosetă atârna peste gleznă și pielea piciorului se vedea sub manșeta pantalonilor. Era de ajuns ce văzusem. M-am aflat în spate și ochii însoțitorului meu mă studiară câteva secunde. Muzica porni iarăși. În față, cerul devenise roșu. După prima curbă, Charon apăsă butoanele. Cutia se apropie de spate.

- Opt de treflă, am anunțat cu o voce tremurândă.

Taximetristul mă privi cu coada ochiului, fără să scoată vreun sunet. Misterul se risipi repede.

- Damă de cupă!

Zâmbetul bine cunoscut mă determină să mă apropiu de scaun. Charon aprinse lumina plafonierei și se privi în oglindă. Ridurile dispăruseră, iar haina devenise din nou strălucitoare.

A doua barieră era altfel. Din ea atârnav sârme care măturau asfaltul. Chioșcul semăna cu un foisor, iar în mijlocul său era o căsuță văruiată. Deasupra, aproape de acoperișul în două ape, o pancartă fosforescentă.

„NUMERELE 2, 3”

Sosiră trei oameni îmbrăcați în armuri argintii, având pe capete coifuri lucitoare. Țineau în mâini sulite. Unul dintre ei se apropie de mașină și înmână arma unui camarad. Charon deschise geamul încet, accentuând scârțâitul macaralei. Cele două cărți ajunseră în mâna santinelei. Le studie tăcută, apoi le înapoie. Nu se sinchisi să mă privească. Întoarse spatele și înscrisul se lumină.

„AICI SE JUDECĂ MINCIUNA, JUDECATA APROAPELUI”

Nu am zăbovit. Au ridicat bariera, apoi am pornit la drum.

- Da, da, rosti însoțitorul meu privindu-mă în oglindă. Sunt mulțumit de tine. Însă adevăratele încercări abia urmează.

Se aplecă peste bord și cercetă zărilor cu atenție. Pe dealuri, semnele furtunii își fac simțite prezența.

- Aș vrea să te duc la capătul drumului, se destăinuie. Urmează încercarea cu trei cărți. Dumnezeu să ne ajute!

Strâng mâinile și rostesc o rugăciune murmurând cuvintele. Pare impresionat. Își îndeasă pe cap șapca și accelerează. Peisajul se schimbă. Intrăm în zonă muntoasă și serpentinele ne taie avântul. Suntem singuri pe șosea și am emoții. Văd mâinile străbătute de viermi albaștri care se îngrămădesc în palme. Charon mă privește și îmi face semn. Știu ce urmează. Acționez maneta și răsuflu. Un Zece de cupă îmi smulge un icnet. A doua încercare aduce în buza mașinăriei un Juvete de caro. Însoțitorul meu frânează și mă privește iscoditor. Nu știu ce înseamnă, însă simt că este de bine. Rezultatul la a treia încercare se lasă așteptat. Zgomotul asemănător aparatelor de la jocurile de noroc durează o veșnicie. Când în sfârșit apare cartea, Charon oprește mașina. Se întoarce spre mine și mă privește cu ochi sclipitori.

- Un As de romb, rostesc emoționat.

Mă sperii cu adevărat. Din spatele taximetristului se ivesc două aripi albe. Deschide geamul și întinde una din ele. Cealaltă mă acoperă. Simt că mașina pornește și mă uit printre pene. Mirosul de mir mă îmbată. Văd bariera și o casă impunătoare pe fațada căreia stă scris.

„NUMERELE 4, 5, 6”

Patru ființe care levitează se grăbesc să ne deschidă calea. Trecem aproape de ele și citesc pe spatele lor.

„AICI SE JUDECĂ LĂCOMIA, LENEVIA, FURTUL”

Nu știu cât am mers, însă m-am simțit bine. Până în buza furtunii Charon nu a scos niciun cuvânt. Și-a strâns aripile lăsând vârfulurile să-mi păzească sufletul.

- E timpul, rostește într-un târziu, urmărind fulgerul care se topea în creasta versantului din față. Urmează încercarea cu patru cărți.

Încă o dată emoții. Sunt de nestăvilit. Privesc mașinăria și duc mâna stângă la capătul pârghiei. Într-o clipă aripile însoțitorului dispar. Un Nouă de inimă neagră îl îngrijorează. Acționez maneta a doua oară și apare un As de inimă roșie. Charon zâmbește. A treia încercare este istovitoare. Un Popă de romb îmi aduce liniștea. Aripi protectorului meu se deschid încă o dată. Mă privește blajin și îmi mângâie obrazii. Mașina cu-

noaște drumul și merge singură pe serpentine. Ultima încercare îi temperează entuziasmul. Un Zece de treflă îl determină să revină cu mâinile pe volan. Aripile se strâng, dar încă se văd pe spatele său. Ne oprim în fața unei bariere, flancată de două jivine care ne privesc încruntate. Din casă sosesc cinci soldați conduși de o ființă de lumină. Citesc pancarta de pe fațadă.

„NUMERELE 7, 8, 9, 10”

Charon deschide geamul și întinde cele patru cărți. Entitatea de lumină le privește pe rând, apoi le înapoiază. Ridică o mână și face semn grupei de soldați. Se întorc la o sută optzeci de grade și pornesc spre casa impunătoare. Cele două jivine ridică bariera și ne lasă să trecem. Pe spatele soldaților disting însemnul.

„AICI SE JUDECĂ IUBIREA DE ARGINȚI, CAMĂȚA, NEDREPTATEA, INVIDIA”

De ceva timp mergem prin furtună. Vântul bate teribil, iar ștergătorul se chinuie să îndepărteze surplusul de apă. Fulgere incandescente luminează defileul prin care ne strecurăm. În vale, șoseaua este acoperită de apă, însă Charon nu se îngrijorează. Folosește frâna de motor și la fiecare curbă mă privește cu ochi blânzi.

- Nu am ajuns de mult prin aceste locuri. Pentru tine urmează încercarea cu cinci cărți.

Motorul se îneacă neașteptat și se oprește. Câteva secunde luminile din bord se sting. Taximetristul așteaptă și ascultă zgomotul ploii. Reușește să pornească și accelerează către masivul muntos din față. Într-un târziu trecem peste culme și ploaia încetează. Cutia misterioasă este pregătită încă o dată.

Aționez maneta și Zecele de treflă îl determină pe însoțitorul meu să clipească. Aripile dispar și știu că e timpul să continui. Juvetele de cupă îmi dă răgaz să răsuflu. Mă grăbesc să împing pârghia. Charon îmi simte nerăbdarea, însă rămâne inflexibil. De data aceasta rezultatul nu este bun. Un Nouă de inimă neagră îi întunecă fața. Sunt supărat și aționez maneta fără tragere de inimă. Cu rezultatele de până acum se anunță încercări teribile. Următoarea tentativă aduce un As de caro și Charon își descrețește fruntea. Însemnele îngerului revin, alături de mirosul de mir.

- Încă una, rostește pe un ton blând.

Mă conformez și Asul de cupă mă face să răsuflu ușurat.

Următoarea barieră nu seamănă deloc cu obstacolele întâlnite. Ne oprim în fața unei arcade din piatră în care sunt cioplite simboluri pe care le-am văzut pe aripa din spate a taxiului. Vopseaua roșie accentuează contrastul. Deasupra, pancarta fosforescentă anunță cu însemne de o șchioapă.

„NUMERELE 11, 12, 13, 14, 15”

Charon oprește aproape de porțile din lemn și auzim zăvoare care se deschid. E semiîntuneric, asemenea unei dimineți înainte de răsăritul soarelui. În jurul taxiului se opresc ființe pe care nu le-am mai văzut. Seamănă cu îngerii și țin în mâini ceasloave din interiorul cărora răzbate lumină. Se răspândește peste taxi și culoarea galbenă a bolidului se intensifică. Protectorul meu deschide geamul și întinde cărțile. Entitatea îmbrăcată în purpură întinde o mână și le pune între pagini. Ceilalți mă privesc cu ochi prietenoși. Mă străduiesc să le disting picioarele, dar sunt ascunse de robe lungi. Cu toții levitează. Încep să cânte un imn de slavă către Dumnezeu și Charon îi acompaniază la fel de frumos. Mă simt liniștit și încrezător. Dincolo de porți răzbate ziua și îmi doresc să ajung acolo. Mă apropiez de geam și privesc pe sub bolta de piatră. Pe cer sunt doi sori. Unul familiar, iar celălalt înconjurat de o aură multicoloră. Mă pot uita în el și rămân vrăjit de frumusețea sa.

- Iartă-mă Doamne!, murmur.

O lacrimă caldă se rostogolește pe obraz. Cântecele se oprește și Charon mă acoperă cu aripile sale. Îi aud glasul tremurând.

- Ai spus-o din inimă. El te iubește!

Ființele se dau la o parte și se înclină în fața noastră. Cea îmbrăcată în purpură se apropie și mă privește. O văd prin aripile care mă învăluie și zâmbetul ei îmi dă speranță. Îmi arată ceaslovul și înapoiază cărțile protectorului meu. Pe coperti citesc însemnele.

„AICI SE JUDECĂ MÂNDRIA, MÂNIA, POMENIREA RĂULUI, UCIDERE, VRĂJITORIA”

Dincolo de porți e atât de frumos. Mergem pe plaiuri însorite și sunt pierdut în soarele înconjurat de aură. De fiecare dată când taxiul își schimbă poziția de mers, mă mișc pe banchetă și privesc cerul. Aș vrea să-l întreb pe Charon dacă astrul este El, dar de fiecare dată îmi răspunde cu un surâs care mă determină să tac. Îi privesc ochii în oglindă, apoi plimb mâinile pe aripile care se revarsă peste mine. Sunt fericit. Simt asta și nimic nu mă poate scoate din starea de vis.

- Urmează încercări teribile, îmi spune pe un ton abătut. Următoarele șase cărți te pot duce spre lumină sau întuneric. Dumnezeu să ne ajute!

Îi simt ca niciodată temerea. Starea de beatitudine se pierde treptat. Îi urmăresc mâinile, apoi zgomotul cutiei aduce viermii albaștri. Palmele au culoarea cerului și simt frisoane. Se înnoarează și nu mai pot vedea soarele. Trag de manetă și rezultatul îmi confirmă temerea. Un Nouă de inimă neagră retrage aripile taximetristului. Simt frică și nesiguranță. Mâinile încep să doară, însă a doua extragere este încurajatoare. Un Popă de caro aduce seninul pe chipul protectorului. Conduce atent, fără să accelereze sau să frâneze și pârghia acționată a treia oară mă liniștește. Dama de cupă zâmbește. La fel și Charon.

- Doamne ajută! rostesc o rugăciune scurtă.

A patra extragere este mulțumitoare. Juvetele de inimă roșie mă determină să sper. Viermii părăsesc brațele și se topesc în neant. Soarele iese din nori și îmi luminează fața. Urmează a cincea acționare a manetei și o realizez încrezător. Aripile șoferului se deschid în toată splendoarea. Râde cu gura până la urechi.

- Iar un Popă de caro, răspund cu voce găuită. Ridic cartea în lumina care ne încălzește sufletele.

Mai rămâne o ultimă încercare. Sunt fericit.

Asul de caro îl determină pe Charon să cânte un psalm.

- Cred în tine, Doamne!

Bariera scaldată de lumina sorilor se ridică singură. De o parte și cealaltă a drumului sunt înșiruite ființe antagonice. Pe partea dreaptă douăsprezece entități cu aripile deschise aruncă fulgere de lumină spre întunericul din cealaltă parte. Negura se oprește aproape de axul drumului și ne permite să înaintăm. Deasupra părții de lumină stă scris cu însemne de foc.

„NUMERELE 16, 17, 18, 19, 20, 21”

Charon oprește pentru câteva clipe și din palmele unei entități de lumină se ridică un însemn strălucitor.

„AICI SE JUDECĂ CURVIA, PREACURVIA, PERVERSIUNILE, EREZIA, NEMILOSTIVIREA, CREDINȚA DEMONICĂ”

Accelerăm prin câmpia nesfârșită care se întinde în fața noastră. Mă gândesc la lucruri frumoase din viața mea. Închid ochii și văd episoade din trecut. Chipurile părinților care mă îmbrățișează de ziua mea. Lumânări și tort aniversar.

„Cetățene (...), de bună voie și nesilit de nimeni, o iei în căsătorie pe cetățean(...)?

Da!

... un cântec de leagăn atât de frumos. Fața bunicii și sărutul pe frunte”.

Când deschid ochii peisajul este diferit. Privesc prin geam, apoi prin lunetă. Zburăm deasupra șoselei și ne îndreptăm către cer. Aripile lui Charon se mișcă ritmat, de o parte și de cealaltă a mașinii. Mă uit în oglinda retrovizoare. Protectorul meu este schimbat. Are chipul tatălui meu. Taxiul se îndreaptă către astrul înconjurat de aură. Motorul bolidului este oprit și liniștea îmi cuprinde sufletul.

- Mai sunt trei încercări, îmi spune.

Cutia metalică mă așteaptă tăcută. Apuc bila și acționez pârghia. Ascult zgomotul ritmat, apoi mirosul de mir mă îmbată încă o dată. Asul de caro îmi înlăcrimează ochii.

- Mi-e dor de tine, tată!

- Știu, îmi răspunde blând. Să nu te superi pentru ceea ce o să urmeze.

Șase de inimă neagră îi coboară ochii.

- Și eu am fumat.

Mă grăbesc să acționez pentru ultima oară maneta. Sunt sigur că rezultatul va fi bun. Asul de caro ne conduce în corona astrului. De aproape pot citi simbolurile.

„NUMERELE 22, 23, 24”

Ne întâmpină trei serafimi. Au câte șase perechi de aripi și ne privesc cu ochi de foc.

Charon îmi vorbește cu vocea lui inconfundabilă. Fața îi re apare.

- Ai trecut de vămi, însă nu vei merge în rai. Ai de îndreptat multe și vei trăi o altă viață. Taxiul a ales. Dacă ai fi ajuns la fiecare în parte, nu ai fi trecut.

Îmi face semn să cobor. Deschid portiera, însă hăul mă amețește. Din spatele serafimilor sosește un înger și se oprește lângă limuzină. Privesc aripile care se mișcă în sincron cu ale lui Charon. Deasupra astrului cu aură disting două însemne. În primul stă scris.

„AICI SE JUDECĂ SULEMENIREA, FUMATUL, SIMONIA”

Cel de-al doilea este înscrisul de pe aripa limuzinei lui Charon. Acum pot să-l citesc.

„DUMNEZEU TE IUBEȘTE”.

Acest text a fost publicat pe blogul autorului
victor-nicusor-dragomir.com

POEZII

Aurel Cârlig

*„Fiecare copil vine pe lume cu mesajul că Dumnezeu nu este încă dezamăgit de oameni” –
Rabindranath Tagore*

Nu dispera...

Chiar vreau să nu îți pierzi nădejdea
Ascunsă-n sufletul de fată,
Chiar dacă vine bătrânețea
Să fii la fel ca altă dată.

Gândește că vei fi bunică
C-așa vrea bunul Dumnezeu,
Privește totul fără frică
Și fii tot veselă, mereu.

Nu te lăsa iar dărâmată
De fapte ce vin din trecut,
Ridică-ți fruntea, și-nțeleaptă
Să uiți ce-n viață te-a durut.

Eu îți doresc ce e mai bine
Și bine-ar fi să mă ascuți,
Să ai încredere în tine
Să te ferești de proști, că-s mulți!

*„Iubirea unei mame este un abis adânc, la capătul căruia vei găsi întotdeauna iertare” –
Honoré de Balzac*

Urare, de ziua fetei

Pentru vârsta ta frumoasă
Eu îți doresc să-ți fie bine,
Nici când mama nu te lasă
Tu ești totul pentru mine.

Rog pe bunul Dumnezeu
Dorința să-ți împlinească,
Și vreau, copilașul meu,
Domnul să te ocrotească.

Rod al pântecului meu
Îmi ești acum atât de dragă,
Și an de an, eu vreau mereu
Numai bine să îți meargă.

Fata mea, iubita mea
Mama te iubește mult,
Și-mi doresc iubirea ta
Hrănindu-mi sufletul pierdut.

Acum, dragostea de mamă
Este cel mai bun cadou,
La mulți ani, fata mea dragă
Asta îți urez, din nou!

Cu mult drag eu îți doresc
Să fii frumoasă și-mplinită,
Și-ți spun sincer: Te iubesc
Și te vreau doar fericită.

În lumea asta rău famată
Tu ești mângâierea mea,
Și la fel ca altădată
Aștept îmbrățișarea ta.

*„Dragostea este o prietenie care cântă” –
Joseph Campbell*

Te-aștept la mine...

Sunt frământat de dorurile mele
Pe care nu le mai strunesc,
Dar ce mă fac, dragă, cu ele
Că doar la tine mă gândesc.

Aș vrea să mi le potolești
Cu mângâieri și sărutări,
Să-mi spui, cu drag, că mă iubești
Dar nu așa, din depărtări.

În brațe vreau să mi te strâng
Să te sărut, să te ador,
Să nu mai fie doar un gând,
Să fie-al nostru dulce-amor.

Și ochii tăi plini de lumină
Mă vor privi cu duioșie,
Iar ziua fie-ne senină
Și dragostea în veci să fie.

Regăsirea

Te-am regăsit după atâta vreme
Mult mai matură și-nțeleaptă,
Și chiar dispusă să mă-ndrume
Să reînnodăm ce-a fost odată.

Arăți la fel ca altădată
Și frumusețea ta „mă-ndoaie”,
Oare chiar asta mi se-arată
Că mă cuprinde-a dragostei văpaie?

Nu m-așteptam să vii din nou
În viața mea, destul de agitată,
S-aud din nou al dragostei ecou
Din partea ta, suflet curat de fată.

Aș vrea din nou, să mergem împreună
Pe-al dragostei făgaș neîntinat,
Iar glasurile noastre or să spună
Că ce-a fost în trecut, chiar s-a iertat.

De-aș putea...

De-aș putea...
de-aș putea măcar un vis din astă viață,
să-l trăiesc cu tine...
aș putea dormi împăcat
cu dragostea
ce nu mi-a dat pace până acum.
Aș ști
că
visul meu
ai fi doar tu!...
și... ceea ce este dincolo de vis
ești doar tu!...
tu ești în tot ceea ce fac,
în tot ceea ce trăiesc,
simt și propovăduiesc...
pot spune
că
Dumnezeu
mi te-a hărăzit
pentru suflet,
trup,
și... inteligență.

POEZII

Constantin Nicolae GAVRILESCU

NU TOȚI EROII MOR ODATĂ

Nu toți eroii mor odată
sunt unii care viu trăiesc,
stindard de faptă și răsplată
pentru pământul strămoșesc.

Trăiesc în cărți, letopisețe,
în glorii scrise în jurnale,
vitejii noștri-n frumusețe
de-a pururi fi-vor în anale.

Trăiesc în conștiința lumii
prin ceea ce au săvârșit,
prin fapte sau cu rodul minții
pe locul sfânt ce l-au iubit.

Nu toți eroii mor odată,
sunt unii care viu trăiesc,
să nu mai fie niciodată
război pe plaiul strămoșesc.

Nu toți eroii mor odată,
dar toți vor fi nemuritori
și de sfârși-va lumea toată
ei vor trăi ca-nvingători!

ÎN APRIG PRAG DE IARNĂ

Acum, în aprig prag de iarnă,
când crapă pietrele de frig,
eu fulgii albi îi prind în mână
și gerul crunt eu îl înving.

Aleg spre ulița din sat,
unde în liniștea deplină,
prietenii s-au adunat
acuma este toată plină.

S-au strâns copii cu săniuțe,
omățul iar i-a scos la joacă,
în haine noi și în ghetuțe,
pe derdeluș or să se-ntreacă.

Astâmpăr vântul nu mai are,
pornește lent cu răbufniri,
aduce fulgi pe drumul mare
și nouă-n ochi, numai uimiri.

Purtați de vânt valsează lent,
se-nalță, iar apoi coboară,
prin viscolul cel insolent
privesc la farmecul de-afară.

Acum, în aprig prag de iarnă,
din nou trăiesc cu bucurie,
las fericirea să aștearnă
în suflet, marea feerie.

RONDELUL LUNII ALBASTRE

Lună-albastră, Lună-albastră!
Te-am zărit de la fereastră,
Neagra noapte a conturat
Un tablou... parcă-i pictat.

Parcă este-ntr-un palat
Și privești cerul înstelat,
Lună-albastră, Lună-albastră!
Te-am zărit de la fereastră.

Acum tu îmi ești măiastră,
De-i veni, te pun în glastră,
Când vei fi din nou albastră
O să admir iubirea noastră.

Lună-albastră, Lună-albastră!

Iarna e zână frumoasă

Din văzduh omăt frumos
Ca-ntr-un vis în derulare,
Lin se-așterne, dar vânjos
Într-un strat moale și mare.

E ca-n basmul cel citit,
Și văzut cu ochii minții,
De suflet va fi simțit,
Tot mereu de-a lungul vieții.

Povestea de Ignat

Din văzduh se cern iară
Straturi, straturi de fulgi vii,
De cu zori și până-n seară,
Și-apoi, Doamne, să te ții...

Să vă spun poveste,
Povestea de Ignat...
În care porcul este,
An de an, sacrificat.

Toate-s troienite, iară,
Un feeric peisaj,
Dar nu pentru prima oară,
Am venit la vernisaj.

Cu-o noapte înainte,
Visează numai sânge.
E fără de cuvinte...
Cum porcul plânge.

folclor-romanesc.ro

Iarna e zână frumoasă
Ca un vis plăcut, dar rece,
Copiilor nu le pasă
Când la joacă s-or întrece.

Ce vis oare se arată,
Ce poate fi mai rău,
Plătind ades cu viața
O! Doamne sfinte, zău!

Constantin Nicolae GAVRILESCU

Constantin-Nicolae Gavrilescu s-a născut la 13 februarie 1955 în Salonta, județul Bihor.
Studii: Facultatea de Automatică din cadrul Universității Politehnice – București – 1982.

Director editorial al Revistei „Amprentele sufletului”, fondată împreună cu Nicolae Vasile, Ioan Ganea-Christu, Eugenia Enescu Gavrilescu și Ion Ionescu-Bucovu, în anul 2015.

Redactor la revista „Destine”, publicație de cultură și probleme sociale – fondată în 1990.

Volume de versuri: „Din noian de amintiri”, Editura „Editgraph” – Buzău, 2019;

„Poemele iubirii”, Editura „Editgraph” – Buzău, 2024;

„Din tolba cu poeme”, Editura „Editgraph” – Buzău, 2024;

„Buzunarul cu poezii”, Editura „Editgraph” - Buzău, 2024;

„Poeme din poeme”, Editura „Editgraph” - Buzău, 2024.

Antologii:

- Antologie de versuri (trim.3/4), 2012 - Esențe;
- Antologia „Amprente temporale” - antologie de poezii cronopediene, vol. III/2013;
- Valsând prin anotimpuri (antologie calendar), editura Editgraph, Buzău, 2017;
- „Poeți și prozatori contemporani, în Regal eminescian”, editura Editgraph, Buzău, lansată în cadrul Salonului Național Eminescu, la Palatul Parlamentului, în data de 8 iunie 2017;
- Valsând prin anotimpuri (antologie calendar), editura Editgraph, Buzău, 2018;
- „Poeți și prozatori contemporani, în Regal eminescian”, editura Editgraph, Buzău, lansată în cadrul Salonului Național Eminescu, la Palatul Parlamentului, în data de 8 iunie 2018;
- „Poemele unirii, editura Waldpress - Timișoara 2018;
- „Scriitori români uniți în suflet și simțiri, la Centenarul Marii Uniri”, editura Editgraph, Buzău, lansată la Sala I.C. Brătianu a Universității Populare I. Dalles, în data de 19 octombrie 2018;
- „Poeți și prozatori români, în Regal eminescian”, editura Editgraph, Buzău, lansată la Sala I.C. Brătianu a Universității Populare I. Dalles, în data de 7 iunie 2019;
- „Caruselul iubirii”, editura Editgraph, Buzău, martie 2020;
- „Poeți și prozatori români, în Regal eminescian”, editura Editgraph, Buzău, 2020;
- „ENCICLOPEDIA Scriitori din GENERAȚIA 2000” volumul III 2024, Editura UZPR coordonator Nicolae Vasile.

Reviste:

Revista „Negru pe Alb” nr. 3 - supliment, nr. 4, nr. 5; Revista „Nomen Artis – dincolo de tăcere” în mai multe numere; Revista „Amprentele sufletului”, martie 2015-2023; Revista „Armonia Magazine”, USA - 2016; „Destine literare”, Montreal, Canada – 2015; Revista „Pagini românești din Noua Zeelandă”, 2016; Revista „Chronos - Penița de Aur”, de la înființare, până în anul 2013; Literar ing - Supliment literar al revistei UNIVERS INGINERESC, AGIR, publicație trimestrială, 2014 – 2021; „Luceafărul de Vest”, Trimestrul II, nr. 35-36, supliment UZPR, 2020; „Destine”, 2018-2021; „Clipe albastre”, revistă a Filialei București – Literatură pentru Copii și Tineret, care apare sub egida Uniunii Scriitorilor din România, 2019.

Premii câștigate la concursuri de poezie:

Mențiune la Concursul de poezie „Ningând poeme”, organizat pe site-ul „Negru pe Alb”, în decembrie 2012, Premiul III la Concursul de versuri și proză „Ah, femeia!”, organizat pe site-ul „Negru pe Alb”, 12.02-05.03 2013; Premiul III și mențiune în cadrul Concursului de poezie autentică cu tema „Dragostea”, organizat în perioada mai-iunie 2013 pe site-ul „Negru pe Alb”; Premiul I la Concursul de Creație Literară Chronos, desfășurat în perioada 15 iunie - 15 august 2013, organizat de Revista „Chronos - Penița de aur” și Agenția „Un izvor de cultură”; Premiul I la Concursul de poezie cu tema „Toamna”, desfășurat în perioada 1 - 30 octombrie 2013, organizat de Revista „Chronos - Penița de aur”; Mențiunea I la concursul „Poezia iubirii prin anotimpuri”, secțiunea „Poezia iubirii”, organizat de Radio „Vis de taină”, 23 septembrie 2016; Mențiunea III la concursul „Poezia iubirii prin anotimpuri”, secțiunea „Poezia toamnei”, organizat de Radio „Vis de taină”, 23 septembrie 2016.

Diplomă de Excelență pentru cele mai frumoase creații literare publicate în antologia „Poeți și prozatori contemporani în Regal eminescian” – 2017; Diplomă de Excelență și medalie pentru cele mai frumoase creații literare publicate în antologiile „Poeți și prozatori contemporani în Regal eminescian” – 2018 și „Scriitori români uniți în suflet și simțiri, la Centenarul Marii Uniri” – 2018; Diplomă de Excelență și medalie pentru cele mai frumoase creații literare publicate în antologia „Poeți și prozatori contemporani în Regal eminescian” – 2019.

POEZII

Coca Coralia Drăgan

Felinarul

Și-am să mă-ntorc
la tine către seară
pe-același drum
cu felinarul de la colț,
el martorul iubirii noastre,
tăcut, dar luminos.

Și-n zori, când nu mai
luminează,
ne dă semnalul că-i târziu,
că trebuie să plec acasă
deși, de tine nu m-aș dezlipi.

Dar, într-o seară
când veneam spre tine,
felinarul nu mai lumina
și drumul era cufundat
în întuneric, încât
n-am mai știut s-ajung
la casa ta.

Știa el, felinarul, bine
de ce nu a mai luminat,
a vrut să pierd cărarea
către tine
căci îți venise-al tău bărbat.

Pe-un crin inima îți voi lăsa

O aripă mi-am prins de-o stea
să-ți strălucesc în noaptea grea
și far pe-ntortocheatele cărări
când pașii-n umbră te cam dor.

În suflet ți-am trimis un gând
păstrat anume pentru când
te vei simți abandonat
de cei care ți-au fost ca frați.

Umbrelă îți voi fi când norii groși
vor descărca picurii lor deși
pe umerii-ți plăpânzi și goi
și-mpovărați de anii grei.

Și-n cârjă mă voi transforma
și-n calea grea eu îți voi sta
când viața te va-ncovoia,
proptea să-ți fiu pe-ntregul drum.

În umbra ta voi sta mereu,
să-ți fiu de ajutor la greu,
și dacă prima voi pleca,
inima pe-un crin îți voi lăsa.

Învăț cu fiecare zi

Învăț să fiu mai bună
cu fiecare zi,
învăț să fiu pioasă,
să-i plac lui Dumnezeu;
învăț să-ți aud of-ul
și mâna să ți-o-ntind
când singur ești pe lume
și-ți plângi amaru-n pumni.

Învăț să-mpart și pâinea
primită-n dar, de Sus,
să înmulțesc talanții
primiți de la Iisus;
învăț prin rugă să îți mulțumesc
pentru că sunt întreagă
și pot ca să muncesc;

Învăț cărarea dreaptă să o țin
căci multe sunt ispite
ce-adeșea mă rețin,
și-ntortocheate drumuri
îmi vatămă și pașii, iar sufletul
parcă-i închis în carapace;

Învăț... învăț în fiecare zi
să îți zâmbesc, să-ți aduc bucurii,
învăț să iert că m-ai rănit cândva,
să uit că m-ai supus batjocurii;
învăț să te iubesc așa cum ești,
când vesel, când foarte trist,
cu gând viclean adeseori,
sau cu căldură-n glas, de Om;

Învăț ca sufletul să-mi mântuiesc
prin tot ce fac, și îndrăznesc
prin rugă, lui Iisus să îi cerșesc
iertare pentru tot ce am greșit
în viața mea, pe-acest pământ,
dar și iubire-n dar să-mi dea,
să pot, la rându-mi, s-o împart cu cineva.

POEZII

Mioara Ardieleanu

Fulgerări la pas în doi

Ne agățăm de basme
Și de focul care face parte
Din destin.
Arhaisme ori misticism
În forme, doine,
Rătăcind în adâncimi.
Un joc de cărți
Lăsat să zboare
În alte părți
Cu taine care vor să înfioare.
Ne definește gândul,
Puțina îndrumare
Și dorul unui visător
Dintr-un ținut de rai,
Și nu oriunde, oarecare.
Muzică, ceva, să-ți pună
Sufletu-n mișcare.
Țintește dorința
Și nu te opri
Când povestea de dragoste
Începe cu Passacaglia
Lui Händel/Halvorsen...

Dune

Nisipuri mișcătoare
Mă-nghit, mă strâng
În carapacea cunoașterii divine.
Se rotesc cuvintele,
Sfintele,
Zburdă de pe un cer în altul,
Se-ntrepătrund, licăresc ca stelele
Noapții, se-ntunecă brusc, dispar
În cerul adâncului de nepătruns
Și se așează-ntr-un sfârșit,
Cuminți pe portativul
Colii de scris.
Tăceri de necuprins
Și rugi de foc
În trupul sfâșiat de pietricele
Atât de mici, încât susură
Gândul și timpul
Într-un cuvânt:
„Potolește-ți respirația,
Concentrează-te
Și descuie-ți cealaltă memorie
Când ce cauți te caută pe tine...
A venit clipa să le trezești
Pe cele care te-au zămislit!”.

Ca o boare, afion

Lumina ochilor într-un pahar de gin
Sting gânduri care vin
Întruna.
Alături, trecutul, viitorul
Și buzele arzând
Joacă șotronul
În miez de noapte
Înmiresmând
Chipul oval
Ce prin lumi călătorește
Și porțile iubirii
Zăvorăște.
Lumina ochilor într-un pahar de gin
E doar un spin...

PŌEZII

Ing. Vasile Manole

MAI FĂ-NE, DOAMNE, O MINUNE! (COLIND)

De câte ori serbăm Crăciunul,
În ziua când Iisus se naște,
Smerit se roagă tot românul,
Să vină pentru a-L cunoaște

Creștinii pe Pământ așteaptă,
De mult a doua TA venire,
Și cu speranță își îndreaptă,
Pioși, spre cer, a lor privire

Pogoară, Doamne, Duhul Sfânt
Și potrivește-Ți pasul,
Rostește numai un cuvânt,
Să-Ți recunoaștem glasul

Fiind adesea la răscruce,
Un gând pios ne-mbărbăta,
Să ne rugăm, să facem cruce,
Să implorăm voința Ta

Speranța noastră nu apune,
Doar Tu ne ești ce-avem mai sfânt,
Mai fă-ne, Doamne, o minune,
Și vino iară pe pământ!

ro.pinterest.com/pin/638948265901393754/

POEZII

Rodica Cernea

vise verzi

Pe geamul mașinii numită viață,
mi se desenează acum visele
prinzând viață unul câte unul,
în timp ce verdele pădurii de brazi
ca un val mareic țâșnește
din pământul pe care tocmai îl străbat,
creând de jur împrejur
un zid de smarald.

Răcoarea-mi îmbracă pielea
făcându-mă să tresar și să revin
în realitatea din care fără tăgadă
nu găsesc nici o cale de scăpare.

Arșița verii
acoperă pădurea ca un capac,
în timp ce răcoarea,
aici jos,

îmi face pielea ca „de găină“!

Un vânticel
prinde viață printre ramuri

depănând de zor povești de dor
în timp ce o cucuvaie
prinde-n ciocul ei un norișor.

Doar viața asta nebună
mi se-agață de gât uneori
cu brațe întunecoase și reci,
mă împresoară,
iese din pământ,
din astă pădure bătrână,
vrând să-mi curme speranța,
de vise să mă dezbrace
și-n dor să mă toace.

Acum, când totul în jur este-atât de pur,
ea, nebuna,

în giulgiu negru ar vrea să mă-mbrace!

Doar albastrul infinit al ochilor tăi

îmi spală cu blândețe visele

readucându-mă-n realitatea brațelor

pline de diafan,

de verde,

de căldură

și iubire!

speranță, viitor?

Suntem gladiatori
pe vastul ocean numit viață!
Navigând fără busolă
ne-am rătăcit de noi înșine!
Eu încă mai sper într-o regăsire
și asta,
doar dacă ne vom recâștiga
cinstea, onoarea
și respectul față de trecut.
Cu toții știm
că toate acestea
nu le vom primi niciodată cadou,
NICIODATĂ.
Toate sunt în noi înșine,
trebuie doar să le regăsim,
să le readucem
din această nedorită rătăcire
înapoi, în propria noastră viață.
Fără ele suntem doar
cochilii goale risipite pe o plajă
veșnic spălată de valurile evoluției!
Noul înlocuiește totdeauna vechiul
fie că vrem, fie că nu vrem.
Îmi doresc
uși deschise doar spre viitor.
Nu vreau un prezent amputat
de ură, dușmănie și fanatism.

Să ne înfigem așadar „colții”
doar în cunoaștere,
adevăr și dreptate!
Dezertarea în iluzie
nu aduce nimic bun în viața reală,
noi trăim prezentul
sperând la un viitor pe măsura aspirațiilor
fiecăruia dintre noi!
Nostalgia trecutului,
flori uitate într-o glastră a timpului,
anoste, fără de miros... fără de culoare,
fără de viitor!
Prezentul este totul,
în el regăsim realitatea trecutului
dar și speranța într-un viitor
pe care doar noi îl făurim,
nu-l vom primi niciodată,
dar absolut NICIODATĂ gratis!
Ochi larg deschiși, plini de uimire,
plini de recunoștință, în care realul
își scaldă izbânda frumosului și bunătății
să ne fie călăuze.
Unde poți găsi așa ceva?
Nu în trecut,
iar în viitor nu știi,
trebuie să ajungi la el
aleargă și prinde-l
dacă îl vrei cu adevărat!

neliniște

Flacăra albă,
frumusețea lunii
taie întunecata noapte
ca lama unui cuțit bine ascuțit
risipindu-mi dorul de ducă.
Nu, nu este tăiș de cuțit,
ci doar un biet ochi de cerb
privind la slăbiciunea bătrâneții
cu teama de a nu muri
dincolo de pădurea lui.
Ca o floare de lotus
răsărită-n deșert
aștept de-o veșnicie
lacrima ploii să-mi ude neliniștea,
în timp ce-mi ridic fața arsă
spre luna care mă scaldă
în razele-i de argint.
Imensitatea mi se pare astăzi
măruntă ca o virgulă și
neînsemnată ca un strănut,
iar cântul neliniștii pare că are
un ritm monoton, șters
de o întreagă generație de frunze
căzute din copacul vieții,
căutându-și neconținut locul
unde au înverzit cândva!
Se apropie zorii, o simt
și nu mi-i doresc.
Ei sunt strigoii care aruncă
o ceață lacomă și scârboasă
care se întinde cât vezi cu ochii,
agățând giulgiu lipicios
peste magia nopții,
peste mahmureala omenească.

rătăcire?

M-am născut cândva-ntr-o vară,
prin labirintul vieții am tot rătăcit
și căutând să scap de-a ei povară,
pierdută sunt, sau doar m-am regăsit?

sărutul vrăjitorului

Luna desculță
se strecoară în casa sufletului meu
răvășindu-mi armonia.
Îmi ia visele,
le visează,
îmi îmbracă nopțile
și-mi trăiește cu plinătate zilele.
Trag perdeaua
să acopăr zorii
din palma deschisă
sub ochii vrăjitorului viață.
Unde-mi este viitorul?
În cutele palmei,
sau în sărutul vrăjitorului?

timpul meu

vie sau moartă?

Sunt vie, Doamne,
și totuși sunt moartă,
când privesc în jur!

Iarna-și scutură podoaba peste păru-mi abanos,
împletind în el săraca
anii mulți, pe care i-a tors!
Strângând pleoapă peste pleoapă anii
poate-acoperi,
nu uit însă,
totul trece chiar și alb... și trista iarnă
printre ere
totul poate adormi!

Lucica Țigănuș Meleacă

Țăranii mei

Iubită țară cu țărani,
Cu cartea scrisă pe sumani,
Pe tălpi desculțe în țărână,
Pe cumpăna de la fântână;

Pe trăistuța cu povești
Și pe colinde românești,
Pe clopoței răsunând
Colinda sfântă însoțind.

Covrigi și mere în Ajun,
Bună răsplată pentru drum...
Un drum de gând spre Betleem
Prin sat cu iezele de lemn!

Tot satul românesc era
Cândva-n copilăria mea,
O iezele în așteptare
De Praznic luminos și mare!

Erau în taină: magi, păstori,
Țăranii mei colindători,
Irozi cu săbii sau plugari,
Țăranii mei cei gospodari.

Ce bucurie-l însoțea
Pe cel ce-n ceată se-aduna,
Să-nalțe Domnului Hristos
Colindul tainic și duios;

Colindul în cuvânt de taină
Scris pe inimă și pe haină,
Colindul cel din cer venit
Să se reverse pe pământ

Prin îngerii luminători
Și cei ce sunt colindători
De-a pururi, Doamne, veghetori
La ale noastre sărbători!

Țăran român colindător,
De cele sfinte iubitor,
Ce porți prin miile de ani
Povești creștine pe sumani,

Statornic fii în țara ta
Cum ești și în inima mea,
Să înălțăm colindul sfânt
Spre ceruri de pe-acest pământ!

În ajun

Toată noaptea a nins liniștit. Zorile se lăsau așteptate...

Trăistuța, cusută de mâinile pricepute ale mamei, era agățată în cui.

Soba se răcise și nu îndrăzneam să ies din plapuma călduroasă.

Mama, purtând un coș de răchită plin cu lemne și ciocănei, mergea grăbită pe lângă ferestre.

- Hai, fata mamei, scoală-te! Mergi azi cu „Moș Ajunul”.

Odaia începea să se încălzească. Nerăbdarea pusese stăpânire pe inima mea de copil.

Voi colinda iarăși! Voi merge cu ghetuțele pe omățul pufos și mă voi întâlni cu vecinii-copii cu care purced la drum...

Toți colindătorii grupului eram mici și fiecare purta pe umărul drept câte o trăistuță lucrată de mama sau bunica.

Zăpada imaculată strălucea la ivirea timidă a zorilor. Trena lungă și albă a iernii aducea inimii o bucurie pe care nu multe stări ulterioare au mai putut-o egala.

Bunica Dobrița îmi tricotase șosete și mănuși de lână albă, cât timp îmi spunea povești pe muzica lemnurilor care trosneau în sobă.

Pe drum, ceata în care eram se întâlnea cu alte cete de colindători. Ne îmbulgăream, râdeam și fiecare mergea pe calea sa...

Porțile curților păreau brațe deschise pentru noi, colindătorii cu obrăjorii înroșiți și glasuri limpezi și clare.

Câteva case aveau în fiecare an porțile încuiate.

Aceleași în fiecare an. Oare, oamenii care locuiau dincolo de porțile încuiate, nu știau că vine Crăciunul?

Ceata mea ajunsese la casa bunicilor materni: Constantin și Victoria Ștefan. Poarta larg deschisă ne dădu îmbrățișarea. De cum pășeam pe ea începeam: „Bună dimineața la Moș Ajun/

Am venit și noi o dată la un an cu sănătate și la anul să venim, sănătoși să vă găsim;/

Maica Domnului să ne-ajute la covrigi și la nuci multe!/ Bună dimineața la Moș Ajun”.

Acasă era doar bunicul Constantin. Bunica plecase să-i tămâieze pe cei plecați de pe aici și își

dormeau somn liniștit în cimitirul de la marginea satului. Așa erau femeile pe atunci, că nu se vedeau zorii când umpleau garnițele cu ciocănei pe care-i aprindeau cu chibrituri... Erau ca niște luminițe mișcătoare în urma cărora se răspândea miros de fum și tămâie...

Carmen Donose

Acasă, bunicul Constantin rămăsese stăpân pe sacii cu nuci ai bunicii. Erau ai ei, pentru că doar ea prepara cei mai pufoși cozonaci și cele mai dulci „Mozaicuri”(cum îi spunea prăjiturii pe care o pregătea pe plita încinsă, din zahăr ars și mieji de nucă). Aveau grădina împrejmuțată de nuci și, în fiecare an, umpleau câțiva saci din care nu vindeau niciodată, ci dăruiau oricui dorea sau ne cadorisea bunica Victoria cu dulciuri (cum doar la ea am mâncat).

- Coboșeii tatei!!! (așa ne alinta întotdeauna bunicul). Frumos ați cântat! Ia, să vă dea tata nuci. Ține trăistuța!

Și fiecare copil primea câte un ciurel plin cu nuci. Aproape îmi umplea trăistuța... Ba, ne dădea și câte doi covrigi copti de bunica în cuptor și câte un măr... Așa primeau copiii, pe atunci: nuci, mere și covrigi.

Multe cete de colindători îmbrățișau porțile bunicului...

La amiază, cetele se întâlneau iarăși. Copiii mergeau cu „Trei păstori”.

Întotdeauna, treceam pe la doamna învățătoare. Ne primea cu biscuiți și gutui. Ne încălzeam mânuțele la sobă. Cânta cu noi. Era atâta bucurie!

Datini și tradiții în Ruginoasa-IAȘI
Dumitru Ștefănescu-Ștef

